

Osztrák közzolgálati hamiskártyások könyve Orbánföldr?!

2014 január 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Tavaly az év vége felé igen pompázatos kiadásban jelent meg két osztrák közzolgálati újságíró, Roland Adrowitzer és Ernst Gelegs fotókkal teli könyve Magyarországról Szívélyes üdvözlettel Orbánföldr?!

A kötet egyetlen meglepetése: a szerzők titokban osztrák nacionalisták

Adrowitzer az osztrák közszolgálati ORF külföldi tudósítói irodájának vezető riportere. Ernst Gelegs 14 éve tudósítja az ORF-et Budapestről, ahol a vezetése alatt álló iroda az ORF kelet-európai irányítója.

A magyar nyilvánosság kevésbé ismeri a külföldön megjelent, rólunk szóló könyveket, mint az ilyen cikkeket. Azok tartalma és vonala, akár a rólunk írt „tudósításoknak”, elre megjósolható. Pestiesen szólva, már a könyökünkön „jenki”.

Márpedig e kötetek hatását sem szabad alábecsülni, ugyanis ezek ott maradnak a polcokon.

Roland Adrowitzer
Ernst Gelegs

**Schöne Grüße
aus dem
Orbán-Land**

Die rechte Revolution in Ungarn

styria premium

ORF

Olyan könyvekről és könyvbeli írásokról van szó, amelyek szerzői Paul Lendvai újságíró, Karsai László holokausztkutató, Magdalena Marsovszky antiszemitizmuskutató és külföldi társaik ilyen címekkel: Magyarország: a nacionalizmus boszorkánytanulója; Nyíllal, kereszttel és koronával – nacionalizmus és autoriter válságkezelés Magyarországon; Eljátszott országom; Magyarország a demokrácia és a tekintélyuralom között, avagy Gregor Mayer és Bernhard Odehnal, a Magyarországot módszeresen és rendszeresen támadó újságírók Felvonulás: jobboldali veszély Kelet-Európából című, Paul Lendvai előszavával ajánlott kötete.

E könyvek – amelyek közül néhányat Magazinunkban korábban már ismertettünk – f? tematikája a címekből?l ordít. Lényegük: megálljt kell parancsolni annak a ragályos, Európát fenyeget? diktatúrának (jobb esetben tekintélyelv? uralomnak), amely nálunk tombol és amelynek f? elemei az antiszemitizmus, cigánygy?lölet, a sajtószabadság hiánya, a végtelenségig vitt nacionalizmus, az elavult keresztényi eszmék hajszolása. Azzal a mementóval, hogy csak az ne dobjon kötelet a magyar miniszterelnök és kormánya nyakába, aki elfelejtette a történelmet.

Továbbá: a kormánypárt és a széls?jobboldali Jobbik között nemhogy különbség nincs, hanem „A valóságban a Fidesz ülteti át a gyakorlatba a Jobbik politikáját”, vonja le a tanulságot Karsai László egyetemi tanár egy Jobb Magyarorszáért címen megjelent, franciára fordított esszéjében, ahogyan az a Populizmusok – a demokrácia visszája nevet kapott, 2012-ben kiadott kötetben olvasható.

„Orbán a nagy-Magyarország és revansista kártyával játszik”, áll Heribert Scheidel osztrák széls?jobboldal-kutató 2011-ben Bécsben megjelent A széls?jobb Európában cím? könyvében, ahol az igazság oly mély és tiszta kútjaiból idéz, mint a Magyarországot folyamatosan antiszemitizmusa miatt támadó ausztriai Karl Pfeifer, az említett Magdalena Marsovszky és társai. Hasonlóan elfogulatlanul tiszta, és rendszeresen felhasznált források még Halmai Gábor alkotmányjogász, Kis János, az SZDSZ egykori alapítója, Kende Péter szociológus, Eörsi Mátyás volt SZDSZ-es prominens és társaik.

A felsorolt köteteket nem csak a téma, a vonalvezetés és az egyoldalú forráskezelés az, ami összeköti, de – szintén az idegen nyelven megjelent cikkekhez hasonlóan – a tabuk is. Így a nemzetközileg ismert SZDSZ-es figurák - Konrád György, Haraszi Miklós és társaik – korábbi politikai, kizárólag az SZDSZ-ben viselt funkcióik totális elhallgatása és független értelmiségnek történ? beállítás. Az omerta vonatkozik arra is, hogy a szocialisták liberális szövetségesükkel együtt nem csak korrupságuk miatt kaptak ki oly csúfosan 2010-ben, hanem 2006 ?sze miatt is. Amit Paul Lendvai a Népszabadságban tavaly január 3-án így ismert el – de csak magyarul: „Orbán 2010-es kétharmados gy?zelme a 2006-os véres ?szben fogant”.

Most pedig egy m?fajbeli törés következik e recenzióban. Mégpedig a nálunk dolgozó külföldi tudósítóról nyert személyes benyomásaim közzététele miatt, mert az oly éles fényt vet természetrajzukra. Ami azt mutatja, hogy ?k Budapesten – néhány igen tiszteletre méltó kivételt?l eltekintve - olyan tulajdonságokat öltenek, amelyek éppen ellenkez?je azoknak, mint amelyek révén megismerszenek nem a jó, de bármilyen, hivatalból kíváncsi újságírók. A rajtuk oly sokszor számon kért tárgyilagosság olykor teljes hiányáról már nem is szólva.

Majdnem pontosan tíz évvel ezel?tt a HIPA, a nálunk akkreditált külföldi tudósítók szervezete - rendkívüli bátorságot tanúsítva – sajtóreggelire hívott meg, amelynek Kester Eddy, a Financial Times tudósítója volt a házigazdája.

Végre lehet?ségem volt ?ket kérdezni.

Megkérdeztem az asztalnál ül?ket, meg szeretnének-e ismerkedni egy hivatalában lév? legfels?bb bíróval, aki elmondaná, miként döntenek egy-egy, az uralkodó kormánynak fontosabb ügy kimenetelér?l azzal, hogy mely tanácsnak szignálják ki annak tárgyalását.

Mint számítottam rá, leleplezték önmagukat.

Egyetlen kíváncsi újságírói kéz sem emelkedett magasba.

Majd az asztalra tettem 2 hatalmas és egy vékony dossziét. A két vaskos irattartó azon tudósításokat tartalmazta, amelyekben az asztalnál ül?k és kollégáik az els? Orbán-kormányt támadták. A vékony irattartó a Medgyessy-éráról írt tudósításokat fogta össze. Azzal a kihívással fordultam hozzájuk, hogy találomra emeljenek ki a két vastag dossziéból bármely olyan, az Orbán-kormány ellen írt cikket, amely nem els?sorban ellenzéki forrásra – politikus, értelmiségi, elemz?, stb. – hivatkozik, míg a Medgyessy-kormány idején írtakból olyat, amelynek f? forrásai szintén ellenzékiek lennének. Ezt a kihívást is néma csönd követte.

Akkor bezzeg volt nálunk sajtószabadság: a közszolgálati televízióban a Baló György által javasolt sz?nyegbombázást a 2002-es kormányváltás után azonnal végrehajtották. A tévé reggeli m?sorában, a Nap-keltében Aczél Endre és a kommunista érának az 1990-es fordulat után percek alatt mintaszer? neoliberalissá vált figurái terpeszkedtek, akik végtelen kéjére fizikai likvidálással is fenyegették akkor a képerny?n az ellenzéki újságírókat, néhányukat 2006-ban meg is verve.

De visszatérve az Adrowitzer-Gelegs könyvre: annak borítóján lév? fotón Orbán Viktor látható, amint 18 magyar zászló el?tt (Magyarország esetében már ez is halálos b?n) tart el?adást egy teremben. A borító jobb alsó sarkában vörös téglalapban az ORF fehér bet?i.

A kötet tele beszédes fotókkal. Nemzeti zászló, jobbkios képvisel?k, Nagy-Magyarország térképe, fajtiszta magyar kutyák, kilónként 1860 forintba kerül? Tarjáni csemegekombász, Árpád vezér (a hazai másik oldal „cikis dolgainak” teljes tára) és persze a miniszterelnök számos fotója. Csak a kisüsti és a Fradi hiányzik.

De karikatúra is látható a miniszterelnökr?l, amint a térdre hullott, pitiz? médiamunkások hátán taposva, Drakula-fogait vicsorgatva, csikós ruhában csattogtatja ostorát, lajbijára az Orbán szó hímezve, szüty?jére pedig Paul Lendvai Eljátszott ország cím? könyve akasztva. Felirat: A magyar sztyeppén.

A szerz?páros szövegében alkalmazott jelz?k is magukért beszélnek. Lapunk folyamatosan „kormányh?”. Az Orbán-kormány „nemzeti konzervatív”, ami a való német nyelv? világ olvasatában elmarasztaló olvasatú. E jelz?k egyfajta elmaradhatatlan „epitheton ornansként” jelennek meg, egy oldalon akár többször is, a súlykolás szándékát sejtetve.

Ugyanakkor a köztudottan egy MSZP által létrehozott alapítvány résztulajdonában lév? Népszabadság, vagy a 2002-2010 között vezércikkeiben kivétel nélkül minden nap csak az ellenzéket támadó Népszava – a valódi értelemben is pártbrosúra szerepét vállaló neoliberais lap – egyszer nem szerepel a pártfügg? jelz?vel.

Most pedig egy bizonyíték arra, hogy a címben szerepl? „oszt rák közszolgálati hamiskártyások” kitétel nem légb?l kapott.

A tisztességtelen újságírásnak vannak fokozatai. De minden bizonytal nehezen támadható az az állításunk, hogy az etikai lejt? vége felé járunk, amikor egy újságíró célpontja szövegét idéz?jelbe téve meghamisítja. Azért, hogy a saját szája íze szerint adja vissza azt, amit nem talál kedvére valóan riasztónak az elrettentésként idézett szövegben. Hazai pályán ez a balliberális oldalon nem ritka. Ezt tették a nemzetközileg is terjesztett kétnyelv? kötetetek, amelyek évente jelentek meg a magyarországi antiszemizmusról, Vince Mátyás volt MTI-s vezérigazgató, Ger? András, a Habsburg Intézet igazgatója és Varga László levéltáros szerkesztésében, a B'nai Brith Els? Budapesti Páholyának („Lodge”) budapesti kiadásában. Azért, hogy Nancy Brinker Goodman amerikai nagykövett?l kezdve a nemzetközi sajtónak is bizonyítsák a magyar jobboldal antiszemizmusát.

Márpedig Gelegs-ék is ezt a taktikát használták. Viviane Reding uniós igazságügyi biztos és az Orbán-kormány közötti harcra térve így írnak:

Reding asszony ezzel /Magyarország szavazati joga elvételének javaslatával/ a magyarországi Orbán rajongók ?sellenségévé válik. Szinte naponta gyalázzák a rettenhetetlen EU-igazságügyi biztos asszonyt a kormányh? lapok. A rágalmozások eddigi csúcspontja az volt, hogy a jobboldali nemzeti „Magyar Nemzet” napilap azt állította róla, hogy „egy titkos angliai ülésen” kijelentette, minden alkalmat megragad, hogy Orbán Viktort a nyilvánosság el?tt diszkreditálja 2014 áprilisi újjáavasztása megakadályozása érdekében. Az újság „titkos forrásokra” hivatkozik.

Csak hogy Gelegs-ék hazudnak. Lapunk nem „titkos forrásokra”, hanem egy „magát megnevezni nem kívánó” forrásra, az Európai Bizottság egy olasz alkalmazottjára hivatkozott. Aki – mily csoda – állását nem akarta önként feladni azután, miután elmondta nekünk, amit megtudott arról, hogy mit mondott Viviane Reding a zárt ajtók mögött tartott Bilderberg-konferencián. Amelynek nevét a szerz?páros elfelejti megemlíteni, talán azért, mert az oszt rák olvasók pontosan tudják, hogy az e konferencián elhangzottak valóban „titkosak”. Az már csak apróság, hogy Reding nem azt mondta, amit Gelegs a fentiekben állít, hanem azt, hogy kifejezetten az idej magyar választások legitimitását fogja szövetségeseivel aláásni.

A „magát megnevezni nem kívánó forrásra” egyébként újságírók rutinszer?en hivatkoznak. Mint Gelegs-ék. Például akkor, amikor azt az információjukat osztják meg hiszékeny olvasóikkal, hogy nálunk „A gazdasági növekedés 2013-ban – ha jól alakul a helyzet – plusz/mínusz nulla lesz.”

Miután bebizonyítottuk, hogy a két oszt rák közszolgálati szerz? hamisító, könyvük tartalmának további ismertetését?l eltekinthetünk.

De hogy valami jót is írjunk róluk: a két ember igazi oszt rák nacionalista. Védik a zsebszerz?déssel illegálisan magyar földhöz jutott oszt rák parasztokat. „Igaz van, vagy nincs igaz van, a hazám” alapon.

Ebben tanulhatnak t?lük a hazai balliberális újságírók, akik e vitás kérdésben is a mások, az oszt rákok érdekeit védik.

Lovas István

(Magyar Nemzet hétfői Magazin, 2014-01-25)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló